

RELAȚIA MUZEU-PUBLIC : ARTA LA LOCUL DE MUNCĂ

NICOLAE ITU

Deosebit de eficientă în vasta acțiune de educare estetică a publicului, expunerea artei, la diverse locuri de muncă în întreprinderi și instituții gălățene, prilejuiește iubitorilor de frumos contactul viu, nemijlocit cu valorile artistice, din patrimoniul muzeului, în afara sediului acestuia. Departe de a fi o măsură de conjunctură, impusă de închiderea expoziției permanente, pentru reparații, vehicularea artei înspre public, prin expoziții operative, cu lucrări restrinse, ca număr, dar selecționate riguros după o tematică prestabilită, este o continuare amplificată a acțiunii de formare și informare a publicului mai greu de cuprins în rîndul vizitatorilor permanenți, manifestare cultural-educativă care se desfășura paralel cu manifestările diversificate de la sediu, în condițiile funcționării normale.

Expoziția organizată în acest sens la Întreprinderea textilă Galați a oferit oamenilor muncii de aici nu numai rara ocazie de a cunoaște opere ale lui N. Grigorescu, Th. Aman, C. Ressu, Th. Pallady, Gh. Petrașcu, N. Mantu ș.a., dar și posibilitatea de a-și mări aria informativă cu ajutorul reproducerilor din diverse albume și cărți de artă. Rolul muzeografului-ghid s-a amplificat, în acest caz, prin abordarea unor probleme privind tehnica picturii din epoca respectivă, cu generoase trimiteri în istoria artei anterioare secolului al XIX-lea sau prin recurgerea la paralelisme între modul de înțelegere a naturii statice de la o generație la alta, prin alăturarea critică a două lucrări reprezentative ale genului : Th. Aman — Th. Pallady.

Desacralizarea artei și a creatorului ei prin aducerea acestora în viața cotidiană a beneficiarului de frumos — publicul larg — a constituit tema unei manifestări de referință la Întreprinderea mecanică navală unde organizarea expoziției cu lucrări de pictură de strictă contemporaneitate s-a efectuat în prezența autorului acestora. Constituindu-se în intermediar între pictor și public, muzeograful inițiator al acțiunii a incitat părțile, public-pictor (M. Dăscălescu), la întrebări cu o largă gamă de interes, la destăinuirii și la dezvăluiri ale unor secrete profesionale — din domeniul picturii, firește — precum și la recomandări privind alegerea temei, organizarea și prepararea pinzei destinate picturii. În acest sens s-a avut în vedere evoluția realizării unui tablou expunându-se, în subsidiarul expoziției, lucrări finite și eboșe sau alte pinze, în diverse stadii de creație.

Amplul dialog dintre participanți : public, pictor și organizatori a subliniat, în primul rând, eficiența unor asemenea manifestări — care, înfruntând inerția, informează în ambele sensuri, deschide orizonturi noi, intrigă uneori, dar stimulează totodată interesul pentru artă și creatorii ei — precum și faptul, știut de altfel, că mulți iubitori de frumos nu posedă o gamă mai vastă de elemente, în vederea întâlnirii lor cu arta, în general, cu creația plastică contemporană, în special. Pornind de la acest ultim aspect al problematicii, a doua întâlnire cu publicul de la Întreprinderea mecanică navală, în cadrul suitei de acțiuni, sub genericul : arta la locul de muncă, s-a constituit într-un îndrumar strict necesar celui ce pășește pragul unei galerii sau muzeu de artă.

Pentru exemplificare au fost expuse în fața participanților trei lucrări de sculptură semnate de Ion Irimescu reprezentând, de fapt, tot altele etape deosebite din creația acestui mare artist contemporan : *Fată cu strugure* ; *Portret de actor* ; *George Enescu*.

Dacă *Fată cu strugure* și *Portret de actor* au servit doar ca introducere în temă, *George Enescu* a constituit ponderea evenimentului.

Desigur, abordarea unei asemenea tematici poartă în sine riscul anihilării reciproce a celor două personalități : sculptorul și genialul său model. Prezența celorlalte două sculpturi amintite precum și a albumului cu reproduceri după operele lui I. Irimescu lăsaus, la început, impresia sublinierii exclusive a plasticianului, a forței de redare și interiorizare ale acestuia, a tehnicii și a modelajului de înaltă clasă ale autorului expozant.

Pentru echilibrare s-a folosit banda magnetică, nu în scopul ilustrării sonore a momentului, ci în vederea concretizării datelor oferite de sculptură : *Enescu în dublă ipostază : compozitor și interpret.*

După „citirea“ generală a lucrării, s-a trecut la detalii ; în mod deliberat s-a vorbit puțin despre asemănarea fiziologică a modelului, atenția concentrându-se asupra mâinilor ; pornind de la foile partiturii, în chiar momentul împlinirii lor, mijloacele audio au subliniat expresivitatea mâinii drepte a marelui muzician, prin redarea unor fragmente din *Rapsodia a II-a*, precum și din *Simfonia a III-a enesciană*. Al doilea moment ilustrativ, fragmente din *Partitele* lui I. S. Bach, înregistrare istorică de la începutul anilor 30, au scos în relief forța și expresivitatea mâinii stîngi a neîntrecutului violonist, imortalizată în bronzul semnat de I. Irimescu.

Desfășurată cu puțin timp înainte de deschiderea ediției 1985 a Festivalul internațional „George Enescu“, acțiunea de la Întreprinderea mecanică navală din Galați a atras, sintem convinși, atenția și asupra acestui important act de cultură.